

ARMOTON

Olen varmaankin monen mielestä huono uskovainen ja hengellisen työn tekijä yksinomaan jo sen perusteella, että olen katsellut melkoisen määrän elokuvia elämäni aikana. Minä en kirjoita tätä kehottaakseni ketään käymään elokuvissa tai katselemaan televisiota. Olen vain vilpittömästi sitä mieltä, että oikealla asenteella ja mielellä katselluista, valikoiduista elokuvista voi oppia hyvin paljon. Miksi sitten monet hurskaat sielut aivan kauhistuvat ajatustakin television tai elokuvien katselusta, siihen on hyvinkin selvä vastaus, kunhan siihen asti ehdimme.

Minä ainakin olen oppinut valtavan määrän elämään liittyviä asioita seuratessani muiden ihmisten elämää niin heidän parissaan ollessani kuin myöskin lukiessani tai katsellessani heidän kohtaloitaan valkokankaalta tai kuvaruudusta.

Yksi vaikuttavimmista elokuvista aikanaan oli Clint Eastwoodin tähdittämä ”Armoton”, jonka sisälöstä en muista juuri mitään, eikä sillä ole merkityskään. Jostakin syystä kuitenkin jo pelkkä nimi ja ilmeisestikin uskomattomat raakuudet aiheuttivat minussa eräänlaisen reaktion, aivan kuten joskus tulee nähdessäni jonkun tutunnäköisen ihmisen kadulla. Itse henkilö tai asia ei ole se mikä tekee vaikutuksen, vaan jokin mielijohde, joskus aivan jumalallinen johdatuskin. Ihmisen ei loppujen lopuksi tarvitse olla sitenkään tutun näköinen, vaan ainoastaan jokin hänen eleensä tai liikkeensä tuo mieleen jonkin sisimpään jääneen yksityiskohdan.

Tuon elokuvan näkeminen sattui sellaiseen ajankohtaan, jolloin olin alkanut rimpuilla irti kaikesta siitä, mikä selvästikään ei auttanut minua eteenpäin ihmisen tielläni, vaan pyrki musertamaan olemukseni jonkin selittämättömän pahuuden alle. Ajatuksiini ei tullut, että tämä on niin hyvä elokuva, että se on katsottava uudelleen, vaan mielessäni soi heti, välittömästi, ajatus: ”Tässä on nimi kirjalleni, joka tulee kertomaan seurakunnasta, uskovaisista!”

Olen ollut hengellisen elämän piirissä jo melkein neljäkymmentä vuotta, ja siksi se ei voi olla vaikuttamatta tapaani kirjoittaa ja tuoda asioita esiin. Sellaiselle lukijalle tai kuulijalle, joka jossakin määrin viroksuu hengellisiä asioita, haluaisin kuitenkin tuoda rohkeutta näkemään nämäkin asiat, sillä meitä jokaisista maan matkajaa kohtaavat seikat ovat hyvin paljon sidotut myöskin hengellisiin elementteihin. Ja olenhan minä henkilö, joka saa kiittää laajaa tietoisuuttaan ja tietämystään niin sanotusta persoonallisuushäiriöstä eli psykopatiasta nimenomaan niitä hengellisiä piirejä, joissa olen elämäni elänyt! Eli psykopatian erikoistuntijaksi ilmeisestikin pääsee vain siellä, missä sitä ei ollenkaan luulisi olevankaan!

Miksi ihmisillä yleensä ottaen on niin paha olo? Tämä maailma ei ole mikään hyvä paikka, vaan jossakin määrin rohkenen lainata erään seurakunnan saarnaajaa, joka hiljattain totesi puheensa keskellä: ”Kyllä tämä maailma on oikeastaan aivan kamala paikka!”

Eräässä mielessä se on aivan hyväksyttävissä oleva ajatus, vaikkakin kamala! Mutta yleisesti on iskostunut useimpien mieleen, että ns. seurakunta, olkoon se mikä tahansa, on eräänlainen turvapaikka jokaiselle ahdinkoon joutuneelle. Mutta jos allekirjoittanut on tullut ahdistuksen ja painostuksen, alistamisen erikoistuntijaksi juuri seurakuntaelämässä, ei vain yhden vaan useamman yhteisön piirissä, niin mistä me oikeastaan nyt puhumme?

Jos pahoinvointi seurakunnissa on saavuttanut sellaiset mittasuhteet, kuin mikä nyt aivan kuin jäävuoren huipun tavoin on pullahtanut pinnalle, niin olisiko meidän korjattava jotakin, ajatuksiamme, mielipiteitämme, vai olisiko aivan radikaalisti nähtävä muutoksen tarve elämässämme, ei ainoastaan seurakunnan elämässä?

Armoa ei anneta, eikä sitä pyydetä, on vanha sanonta. Tuskin kukaan on kuitenkaan aikaisemmin tullut edes ajatelleeksi, että tämä sanonta voisi päteä ns. seurakuntaelämän keskellä. En voi milloinkaan unohtaa miellelyhtymääni katsellessani tuota raakaa elokuvaa. Siinä käytännössä, kehollisesti, tehtiin juuri sitä, mitä meidän keskellämme vuosikymmenien ajan on tehty hengellisesti!

Minä vältän lukemasta liialti muiden ajatuksia luonnehäiriöstä, koska mieleni on täynnä sinne tahtomattani syöpyneitä vaikutelmia ja kokemuksia. Minä kirjoitan omakohtaisesti, ns. omasta päästäni ja sydämeistäni, pelkäämättä kuitenkaan lainkaan sitä, että jokin kirjoittamani ei pitäisikään paikkaansa. Päinvastoin! On aivan tuskallista yhä enemmän ja enemmän kohdata se tosiasia, että ns. kristillinen elämä on lähes täydellisesti unohtanut ja hukannut perustekijänsä, joiden pohjalta seurakuntaa yleensä voidaan kutsua seurakunnaksi. Huomaan käyttäneeni toistamiseen lyhennettä ns.. Niin sanottu, sellaisena pidetty! Miten sen sitten kuvaammekaan. Ulkonainen muoto voi olla tallella vaikka kuinka ilmeisenä, mutta jos sisältö puuttuu, johdumme jälleen ajattelemaan vanhaa viisaaksi todettua sanontaa: ”Moni kakku päältä kauris, vaan on silkkoa sisältä!”

...aikana, jolloin ihminen hallitsee toista hänen onnettomuudekseen!

Piti sanomani, että eräänlainen julkilausuma luonnehäiriön yhdestä peruspilarista on Saarnaajan kirjassa, sen kahdeksannessa luvussa: ”Kaiken tämän minä tulini näkemään, kun käänsin sydämeni tarkkaamaan kaikkea, mitä auringon alla tapahtuu **aikana, jolloin ihminen vallitsee toista ihmistä hänen onnettomuudekseen.**” (käännös 1938). ”Tämän kaiken minä havaitsin tarkkaillessani, mitä auringon alla tapahtuu **aikana, jolloin ihminen hallitsee toista tämän onnettomuudeksi.**” (käännös 1992).

On mielenkiintoista se, ettei sanota jonkin hallitsevassa asemassa olevan käyttävän asemaansa väärin, vaan nimenomaan sanotaan: ”Jolloin ihminen hallitsee toista tämän onnettomuudeksi!” Viime päivinä tämä asia on tullut sisimpääni aivan kuin tuskaksi, joka on pakko saada pois. Joka vähänkään ymmärtää Raamatun symboliikkaa tietää, ettei tätä ole sanottu

vain pahoista ihmisistä, jossakin siellä julmassa maailmassa, vaan se puhuu hyvin laajoista ihmispiireistä, meistäkin. Minä näen tämän asian ehkä suurimmaksi kiroukseksi ennen kaikkea kristikansan piirissä!

Aivan viime aikoina on mieleeni yhä uudelleen noussut mielikuvia menneiden neljänkymmenen vuoden ajalta, ja mitä enemmän minut on pakotettu ajattelemaan näitä asioita, sitä surullisemmaksi olen tullut.

Aikanaan ihmettelin tiettyjä vaikeuksia uskovaisen keskuudessa, enkä löytänyt niille mitään selitystä. Oli vain käsittämätöntä se, että juuri siellä, missä luulin suurimman ja parantavimman harmonian vallitsevan, vallitsikin mitä uskomattomin terrori ja alistaminen. Nyt näen tämän ongelman niin laajana, että se tekee pahaa ja tahtoisin asian olevan aivan toisin. Mutta tosiasia on, että uskovaisen tuhoavin ongelma tänä päivänä on hänen halunsa, aivan kuin geeneihin istutettu pakkonsa, vallita ja hallita toista ihmistä, jos ei useampaa, niin ainakin aviopuolisoa, lapsia tai läheistä ihmistä.

Tämä vallitseminen ja hallitseminen ei rajaudu aktiivisiin, jonkinlaisen aseman omaaviin seurakuntalaisiin (muistakaamme koko ajan, etteivät nämä asiat koske vain hengellisiä piirejä, vaan hieman erilaisen hahmon omaavina ne vallitsevat kaikessa inhimillisessä elämässä), vaan tätä valtaa käyttää niin lattiaa kuuraava siivoojanainen kuin kansan edessä seisova julistajakin.

Aikanaan, ensimmäisinä uskoon tulon vuosinani, oli mielessäni jo voimakkaana ajatus, että noin 90% uskovaisuudestamme perustuu siihen, että näemme toiset ihmiset huonompina kuin itsemme. Jos nämä eivät todellisuudessa ole sitä, pyrimme tekemään heistä sellaisia erinomaisen havaintokykymme perusteella. Jos virheitä ei sitten pettymykseksemme löydäkään, oveluudessamme mielikuvituksemme luo niitä, ja jo muutaman oivalluksen jälkeen alamme itsekin uskoa keksimämme asian, etenkin kun useampaan kertaan vakuutamme itsemme siitä!

Millaista kavaluutta siellä, missä sen tulisi olla korkeintaan maassa matelevan käärmeen hahmossa! Mutta me elämmekin edistyksellisessä ajassa, jossa viisautemme on lisääntynyt tavattomasti. Ei todellakaan, tietomäärämme on lisääntynyt, mutta että viisaus olisi lisääntynyt... pöh, pöh! Viisautta ei enää olekaan se, mitä ennen pidettiin viisautena, vaan nyt kaikki on käännetty pääläelleen.

Viisas ihminen on vain sellainen, joka tietää kuka ja mikä voi olla viisas. Aivan tyhjään päähän voi tuntea olevansa täysi ainakin monitorin edessä internetsivujen vilistessä silmissä tai lukiessaan jonkun toisen ajatuksia kirjasta. Mutta mikä on meidän omaamme, ja mikä muualta omaksuttua? Viime aikoina olen alkanut uskoa, että yli 95% uskovaisuudestamme perustuu harhakuvitelmiin omasta erinomaisuudestamme ja toisten huonoudesta. Tässä tulemme toiseen peruspilariin, kun puhumme luonnehäiriöstä.

Kyky puhua pitkään sanomatta mitään

Luonnehäiriöisyys rakastaa sanarikkautta, lauseiden helinää ja kilinää, mutta ei ymmärrä todellisesta musiikin ja tunteiden harmoniasta yhtään mitään. Ääntä saa ja pitääkin olla paljon, sillä hiljaisuus on suorastaan kammottavaa, koska juuri hiljaisuuden hetkellä jokin sisimmässämme väkisinkin pyrkii kulluttamaan jonkin sellaisenkin olemassaolosta, minkä kaikin tavoin pyrimme kätkemään. Eli puhua saa, meluta saa, mutta ei missään tapauksessa puhua syvällisistä asioista, jotka panevat tutkistelemaan itseään. Siksiköhän nykyajan seurakunnissa entistä enemmän keskitytään äänekkääseen, rytmikkääseen musiikkiin, ja saarnatkin ovat vain eräänlaista sanahelinää tai pelkkää opinkappaleiden esittämistä. Tässä kohden varmaankin olemme erehtyneet vakavasti luullessamme, että ainoastaan poliitikoilla on kyky puhua pitkään sanomatta yhtään mitään!

Armoa ei anneta eikä sitä pyydetä! Ovatko kaikki saavuttaneet jonkin ylimaallisen tilan, jossa ollaan vapauduttu kaikista niistä perustotuuksista, mitkä Herra osoitti aivan käytännössä omalla elämällään? Olemmeko jo saavuttaneet täydellisyyden tilan, jossa jokaisella on tavattoman paha olo, mutta siitä huolimatta hoetaan itselleen koko ajan: kaikki hyvin, kaikki hyvin! Kaikki hyvin niin kauan kuin ei katso peiliin ja näe jotakin sellaista, mitä vain muissa näyttää olevan?

Miksi lähes jokainen seurakuntalainen on niin täynnä ahdistusta ja padottuja tunteita ja pahoja oloja, vaikka ei ehkä aina itse tiedosta sitä? Mitä kertoo aivan käytäntö meille? Jos sisar tulee luoksemme ja kertoo avioliittonsa haaksirikkoutuvan minä hetkenä tahansa, iskee kauhistuksen kanahäkki sielunhoitajien tai seurakuntalaisten päähän sellaisella voimalla, että voidaan vain ylistää ja kiittää Herraa siitä, että hän tämänkin tapauksen on ratkaissut jo Golgatalla, ja sisar lähetetään kotiin syyllisyyden suunnaton taakka yllänsä kehotuksin tehdä kaikkensa asian korjaamiseksi niin mukavan miehen kanssa!

Sisar on jo tehnyt kaikkensa ja pyytänyt nyt apua seurakunnalta, mutta joutuukin pohtimaan mitä syntiä on tehnyt, kun on tähän tilaan joutunut. Täytyy olla syy siihen, jos nainen on mustelmilla, sillä eihän kukaan seurakuntaan kuuluva mies sellaista tee ilman pätevää syytä!

Herra, tulisiko meidän rukoilla, että tuli taivaasta lankeaisi näiden hurskaiden lohduttelijoiden ja lassyttäjien päälle? Ei, ei sittenkään, vaikka edes kerran tapahtuneena se ehkä hetkeksi toisi jumalanpelkoa näiden armottomien ylle!

Voittajan puolella

Tämä maailma, seurakunta mukaan lukien, haluaisi koko ajan olla voittajan puolella, niin että kukaan ei enää puolusta heikkoja. On vain yksi todellinen Voittaja, jonka puolella meidän tulisi olla, mutta kun Hän on nähtävissä vain puhtaassa, todella kään-

tyneessä sydämessä, on pakko turvautua näkyviin voittajiin.

Luonnehäiriöisyys ei siis halua tutkistella itseään, todella tietää kuka ja mitä on. Se ei salli nähdä todellisuutta, totuutta. Eli siis kukaan tällaisessa tilassa oleva ei todella tiedä kuka ja mitä on, eli ei ole missään suhteessa totta! Kuinka pitkälti tämä pätee seurakuntaelämäämme, on kauhistuttavaan suuntaan jottava ajatus!

Jos joku vastoin tahtoaankin, niin kuin todellisuudessa on meidän jokaisen kohdalla, sitten tulee viedyksi taivaallisen peilin eteen ja joutuu katsomaan itseään juuri sellaisena kuin on, niin mitä tapahtuu jos hän kertoo siitä yhteisössään ja pyytää esirukousta tullakseen toisenlaiseksi? Mikä on ensimmäinen sielunhoidollinen kysymys? ”Mitä syntiä olet tehnyt, kun olet tuollaiseen tilaan joutunut?” Pöyristyttävää, kauhistuttavaa! Miksi tällainen kysymys esitetään? Juuri siellä, missä kyynelten tulisi tulla silmiin jonkun rohjetessa olla juuri sellainen kuin on! Miksi tunnustuksen kuulijat joutuvat ikään kuin kauhun valtaan, niin että asia on ohitettava niin nopeasti kuin suinkin? Paljon äänestä kiitosta, paljon äänestä laulua, jotta tunnustuksen aikaansaama puhuttelu ja sydämiin tunkeutuva kehotus kaikkien parannuksen tekoon saataisiin pysymään siellä kallisarvoisessa korulippaassa, sydämen ja mahalaukun välissä!

Tänä päivänä ei siis voi tunnustaa vajavaisuuttaan ja epäonnistumistaan aikaansaamatta laajaa torjunnan ketjureaktiota. Alussa Sanan koskettaessa ihmisten kysymys kuului: ”Veljet, mitä meidän pitää tehdä?” Kun nyt saamme kosketuksen sisimpäämme, kuuluu kysymys toista syyttäen: ”Mitä syntiä olet sinä tehnyt, kun tuohon tilaan olet joutunut?” Eli jos haluaa olla joutumatta armottomien tovereiden arvostelun kohteeksi ja haluaa olla kelvollinen ja hyväksytyt seurakuntalainen, on tehtävä kaikkensa säilyttääkseen hyvän julkisivun. Julkisivu on se mikä ratkaisee, kalkkimäärästä riippumatta, sisällä saa olla mitä vain!

Lupa tehdä mitä vain?

Kuinka voimallisena olemmekaan kokeneet siinä yhteisössä, josta minäkin olin osa, että kunhan vain hyväksyy tietyn auktoriteetin, saa tehdä ja sanoa mitä tahansa, ja aina löytyy suojelija, joka pitää tunnustukseen tarrautuvan pystyssä hinnalla millä hyvänsä.

Tässä tulemme kolmanteen luonnehäiriöisyyden tukipilariin. Hyvänen aika, puhummeko nyt seurakunnasta vai luonnehäiriöisyydestä? Huh, huh, huh! Niin kauan kuin on yhteneväisiä piirteitä, puhumme kai pakostakin kummastakin. Luonnehäiriöisyyden kolmas tukipilari, tekemättä arvojärjestystä, on se, että sanat ja teot ovat aivan tolkkottomassa ristiriidassa keskenään. Miten siis on? Puhummeko nyt luonnehäiriöstä vaiko seurakunnasta — eiköhän molemmista yhdessä!

Eikö seurakunnan todistus ja eletty elämä olekin aivan kohtuuttomassa ristiriidassa keskenään? Eikö? Käsi sydämelle, en nimeä ketään näissä kirjoissamme, mutta ainakin salassa sisimmässäsä voit turvalli-

sesti myöntää, että olen lausunut julki totuuden, joka on monen, monen sydämellä!

Erikoisesti juuri nyt, kun olen tulossa palkatuksi mielenterveystyöhön (2004), eli sosiaaliselle alalle, olen entistä enemmän saanut tuntee tullee hylätyksi niiden taholta, jotka aivan erikoisella tavalla uskovat olevansa Jumalan valittua kansaa tässä ajassa. Ei auta se, vaikka kuinka korostaisi ahdistuksessa olevien ihmisten määrää ja avun tarvetta. Kaikille näyttää riittävän se, kun oma suku on nyt pelastettu ja osallinen armosta — voi hyvänen aika, mistä armosta? Kuinka täysin armoton ihminen voi olla armollinen? Oma suku, oma pesä on tärkein, ja tässäkin kohden törmäämme jälleen kerran johonkin aivan kohtuuttoman uskomattomaan asiaan, vaikka olemmekin tekemisissä uskovaisten ihmisten kanssa. Armo ei tunnu riittävän edes sille läheisimmälle ihmiselle!

Muistan kuinka vuosia sitten luonamme alkoi käydä iäkkäämpi aviopari. Mies oli kokenut todella kovia ja oli aikanaan ollut lähellä kuolemaa. Nyt kumpikin oli kokenut uudistuksen ja he alkoivat käydä pienessä ryhmässämme, ja mekin vierailimme heidän luonaan maaseudulla. Olimme paljon yhdessä ja iloitsimme monista asioista. Mutta sitten tavatessamme heitä vuoden kuluttua oli sisarella aina kyyneleet silmissä, ja mies aivan avoimesti selvitti, että on kysymys naisen asemasta perheessä. Kaikki ymmärtäsimme, niin hän ajatteli, että naiselle on todella vaikeaa alistua raamatulliseen asemaan, missä mies on perheenpää!

Tuskin olemme koskaan tavanneet monta niin sulloista ja nöyrähenkistä aviovaimoa, joka kaikin tavoin pyrkii miellyttämään miestään jopa ylitse voimavarojensa. Miksi ihmeessä juuri tällaiset naiset joutuvat naimisiin miesten kanssa, jotka eivät lainkaan ymmärrä mitä ovat liitossaan saaneet osaksensa?

Vähitellen selvisi, ettei kysymys ollut mistään normaaleista ongelmista, vaan miehen halusta saada nainen täydelliseen hallintaansa. Eli elämme nytkin ajassa, jossa ihminen hallitsee toista tämän vahingoksi!

Tämä tapaus on yksi järkyttävimmistä, ennen kaikkea kun tämä hallinta ei jäänyt vain vaimon ylle. Tämä onkin kaikessa niin pelottavaa. Joka lähtee tälle vallitsemisen ja hallitsemisen tielle, ei hetken kuluttua tyydykään sen hetkisiin tavoitteisiinsa, vaan vallanhimo kasvaa kuin vatsa syödessä, vai miten se olikaan. Hetken kuluttua tämä mies oli hallitsemassa jo minuakin ja kaikkea tekemäämme. Välikikko oli ainoa todellisuus sen jälkeen, eikä tällä hetkellä ole tiedossa kuinka valtava mahti nyt on saavutettu!

Kerromme näistä asioista hienoisen huumorin varjolla, mutta todellisuudessa on kysymys kuolemanvakavista asioista. Me emme tässä yhteydessä käy sitä tarkemmin selvittämään, mutta tämä vallanhimo tuo mukanaan paljon valtaa ja näennäistä hurskautta ja kunniaa, mutta samalla kätkeyn kuoleman, hengellisen riutumisen, minkä näkee vain Jumala ja hänen armoittamansa, näkökyvyn omaavat kansamatkaajat.

Joka on lähtenyt tälle tielle, on tavallaan tiellä, joka vie mennessään, eikä ihminen oikeastaan vaella ollenkaan, vaan laskee alamäkeä kohti tuntematonta syvyyttä. Vain Jumalan armo voi tulla avuksemme, sillä tällaisella vallan tiellä kulkevat ovat sulkeneet kaikki sielun ovet ojentamiselta ja nuhtelulta. Pelottavaa, todella pelottavaa! Etenkin se, kuinka yksi todella vaikuttava sananpalvelija on useaan kertaan viestittänyt minulle, ettei tule puuttua negatiivisiin asioihin, vaan puhua vain hyvistä asioista!

Tässä kohtaamme jälleen kerran tuon luonnehäiriöisyyden peruspilarin. Puhua saa, mutta tulee varoa puhumasta puhuttelevista asioista. Ihminen ei halua kosketusta sisimpäänsä, mutta antaa sisimpänsä ohjata itseään.

Kuka ja mikä on mitä?

Usein kuulemme kysymyksen, että voiko luonnehäiriöinen olla uudestisyntynyt kristitty. Mielenkiintoinen kysymys, todella mielenkiintoinen! Eli jos ihmisellä on vain yksisuuntainen kosketus sisimpänsä kanssa, niin tietääkö hän oikeastaan ollenkaan, kuka on? On olemassa tietynlainen sisin, ihmisen sydän ja olemus, mutta jos ihmiseltä puuttuu kaksisuuntainen kommunikointi, niin millainen tästä sisimmästä muodostuu? Jos kaikki hyvä on vain näennäistä ja tiedon tasolla omaksuttua, niin mikä osa tätä hajanaista ja vajavaista persoonallisuutta on kysymyksemme kohteena? Mikä ja kuka on uudestisyntynyt tai uudistunut? Mielenkiintoinen kysymys kenelle tahansa tietilijälle tai sielunhoitajalle!

Jos ihmisessä mikään ei ole totta ja todellista, vaan lainahöyheniä, toisilta omaksuttua, niin mitä on se minkä kanssa olemme tekemisissä?

Mistä johtuvat niin tavattomat pettymykset hengellisyyden alueella? On useammankin asiantuntijan mielipide, että rakastuminen kestää noin kaksi vuotta. Jos on kysymys vain siitä, eikä todellista rakkautta ole päässyt muodostumaan, seuraa vaihteleva määrä ongelmia. Seurakuntaelämässä pätee suurin piirtein sama. Ensi innostus saattaa kestää pari vuotta, mutta jos kosketus todellisuuteen jää puuttumaan, päädytään loputtomaan kierteeseen, missä etsitään jotakin uutta ja kiihottavaa. Tässä tulemme taas yhteen luonnehäiriöisyyden piirteeseen: kyllästymiseen, pitkästyamiseen. Aina olisi oltava jotakin uutta ja vaihtelevaa, jatkuvaa viihdettä, joka vie ajatukset pois omasta itsestä!

On jo aika todeta se seikka, mikä on kaiken tämän kirjoittamisen eräänä motiivina. **Alamme jo huomata, että todellakin vääristyneessä kristillisyydessä on joka ikinen luonnehäiriöisyyden piirre muodossa tai toisessa, eli kristillisyydessä on petollisesti kätkeyty kasvualusta tuhoaville voimille!**

Kun Herramme puhui fariseuksista kalkittuina hautoina, saattoi hän tuskin valita osuvampaa kuvausta sille ulkonaisesti kauniille ja hurskauteen puetulle hengellisyydelle, mikä vallitsi jo sen ajan ulkokultaisissa. **Näennäisesti** kaikki oli hyvin, noudatettiin **näennäisesti** kaikkea vaadittua, mutta vain silmän

näkemällä tavalla. Noudatettiin asioita ulkonaisesti, mutta sydän, eli oma olemus ei ollut mukana.

Kirjanoppineet eivät olleet mitään salasyntisiä tai selvästi vilpillisiä ihmisiä, vaan moraaliltaan mitä korkeimmalla tasolla olevia opettajia. He noudattivat tiettyjä asioita pienintä piirtoa myöten, mutta toisia asioita he opettivat vain muille, koskematta sormellaankaan niihin taakkoihin, mitä sälyttivät toisten ylle.

Tässä on yksi satuttavimmista ja kipeimmistä asioista kaikessa hengellisessä toiminnassa. Itse voin sanoin kuvaamattoman huonosti menneinä vuosina, uskaltamatta (ainoa oikea ilmaus) nähdä kaiken takana olevia tekijöitä. Ainakin niissä piireissä missä työskentelin suurimman osan aikaa, vallitsi mitä tuskastuttavin valheellisuus ja väärien todistusten antaminen lähimmäisestä, vuodesta ja vuosikymmenestä toiseen. On pakko käyttää aivan erikoislaatuisia ilmaisuja tässä yhteydessä. Ei enää voida puhua vain tietyistä valheellisuuksista tai valheista, vaan kun mennään kyllin pitkälle, **on puhuttava jo valheen maailmasta**. Entiset valheet on kätkeyttävä uusiin, entistä vilpillisempiin puheisiin, joten saavutetaan lopulta tila, jossa ei enää pystytä palaamaan todelliseen.

Yksi pahimmista piirteistä luonnehäiriöisellä on hänen valheellisuutensa. Hän ei suoranaisesti kerro jotakin tietoisesti paikkaansa pitämätöntä, vaan hän kertoo omista mielleyhtymistään, joita hän pitää aivan totena. Kun saman virheen tekee tarpeeksi usein, ei se enää tunnukaan virheeltä!

Jos seurakunnassa ovat kaikki jo mainitsemamme negatiiviset, luonnehäiriöisyyteen viittaavat tekijät, niin kuinka monta vielä tulee ottaa esiin?

Kirjoittajalle on kautta neljän vuosikymmenen ollut hämäänyttäväntä se, kuinka paljon täysin paikkaansa pitämättömät asiat ovat saaneet vallata tilaa kristillisessä maailmassa. Kuvanneeko vallitsevaa tilannetta se, kuinka parikin kertaa joku on noussut esiin kotikokouksessa ja painokkaasti lausunut: ”Minä en ollenkaan tiedä, pitääkö tämä paikkansa, mutta sanon sen kuitenkin!”

Usko parempaan

Emme kirjoita tätä kaikkea vain viihdyttääksemme ihmisiä tai saattaaksemme jotkut häpeän alaisiksi. Tarkoituksemme on vilpittömästi osoittaa, että uskomme syvästi johonkin parempaan, johon kuitenkin on pyrittävä syvän kuilun ylitse.

On siis toivoa, mutta jättäessämme menneisyyden taakat sinne minne ne kuuluvatkin, menneisyyteen, on meidän uudelleen löydettävä usko johonkin parempaan, tai siihen parempaan, joka meille seurakuntanakin on tarkoitettu. Meissä ihmisinä on vain yksi aivan käsittämätön ominaisuus, mikä ehkä on suurin este tiellämme parempaan. Se on meidän kotiutumisksemme pahaan oloon. Joka on pettynyt menneisyyteen ja pelkää tulevaisuutta, turvautuu mieluiten johonkin varmistettuun asemaan, olkoon se sitten kuinka tuskallinen tahansa. Sanomattakin on selvää, että

tällaisen ihmisen toivo eheytyemisestä ja ihmisarvoisesta elämästä on hyvin heikko.

Me katsomme tehtäväksemme rohkaista jokaista lähtemään suureen seikkailuun, ikään kuin valkopurjeisella laivalla tuntemattoman ulapan ylitse. Jos nykyisessä satamassa on paha olla ja merirosvot ovat vallanneet sen, on ainoa tie paeta niin kauan kuin voimat siihen riittävät. Pako voi tapahtua parhaiten yöllä, muiden nukkuessa ja vanginvartijoiden ollessa tokkurassa. Tärkeintä ei ole pakoväline tai ajankohta, tärkeintä on halu paeta pahaa oloa ja löytää jotakin parempaa!

Paratiisia emme tämän maan päällä tule löytämään, eikä kenelläkään tule olemaan täydellistä maalista onnea. Mutta uskomme vakaasti pieniin keitaisiin tämän myrskyävän ja pahan maailman keskellä. Tärkein hetkesi ei ole takanapäin, eikä myöskään edessäpäin. Tämän olevaisuutesi tärkein hetki on irtautua menneestä ja vääriin asioihin sitovasta **nyt**, ja lähteä kohti sinulle arvollista elämää. Vaikeinta tässä kaikessa on kuitenkin entisestä luopuminen ja tuntemattomaan astuminen. Useimmilla se merkitsee valtavan rotkon ylittämistä, missä syvyys tuntuu nielevän kaiken. Luonto on kaiken siten järjestänyt, jotta ero entisen ja uuden välillä olisi mahdollisimman selvä.

Kaikki on toisaalta kuin valtameren ylittämistä, etäisyyden saamiseksi. Luotammeko siihen, että meitä kannetaan niinäkin hetkinä, jolloin emme itse pysty asemaamme varmistamaan? Omavoimaisuutemme tähden meidät pakotetaan ylittämään kammottavina ammottavia rotkoja ja myrskyäviä meriä, jotta voisimme oppia luottamaan ja turvautumaan vain Häneen, joka on meidät tähän elämään asettanut.

Kaikki mennyt on ollut tarpeellista ja on sitä edelleenkin. Miksi on pitänyt odottaa näin kauan, niin monia pitkiä ja tuskallisia vuosia? Sitä emme tiedä, mutta tiedämme nyt tulleen hetken, jolloin opimme luottamaan siihen, että Elämä kantaa meitä, emmekä me elämää.

Tyhjän päälle heittäytyminen

Tiedän henkilökohtaisesta kokemuksesta mitä merkitsee omavoimaisuudesta irtautuminen ja tyhjän päälle heittäytyminen. Pelko ei ole tuntematon käsite näinä hetkinä, kun kaikki entinen viedään. Ei ole varaa sanoa tehneensä suuria ratkaisuja kunniakkaasti eteenpäin kulkemiseksi. Vain osan ratkaisuista tein tietoisesti omana päätöksenä. Suurimpaan osaan irrrottavista tekijöistä johtivat olosuhteet, joiden herra en enää vuosikymmeniin ollut. Eli nöyryydessä on jokaisen tunnustettava, että kaiken takana sittenkin koko ajan on jotakin muuta kuin oma viisautemme ja selviytymiskykymme. Mitä emme järkevästi itse ratkaise, se meidät pakotetaan tavalla tai toisella selvittämään!

Tiedän miltä tuntuu, kun loppuu vuosikymmenien pituinen, riitainen avioliitto. Samanaikaisesti viedään salakavalalla tavalla työpaikka, asumismahdollisuus, toimitilat, ystävyys-suhteet, jopa asuntovaunupaikka

lähiseudun leirintäalueella. Tiedän mitä merkitsee lähteä pakoon vertaansa vailla olevaa fanaattisuutta, niin että menettää jopa entisen seurakuntayhteytensä uhkailujen ja panettelujen saattamana, ilman että kukaan entisistä ystävästä tunnistaisi kaiken tämän todellisuutta, tai olisi kiinnostunut siitä kuinka nyt selviän!

Yksi luonnehäiriöisyyden vakavimmista piirteistä on todellisuudentajun vääristyminen, vaikka tätä puolta ei moni ammattilainenkaan ole pannut merkille sen koko laajuudessa. Ystävät, jos heitä sellaisiksi voidaan kutsua, ovat ainakin toistaiseksi pitäneet kiinni kaikista valheista ja vääryyksistä, mitkä vuosikymmenien aikana ovat lujittuneet osaksi yhteisöllisyyttä. Kaikki kuin suoraan luonnehäiriöisten uhrien kertomuksista, vain hengellisyyden nimissä!

Tuntuu suorastaan kauhistuttavalta utopialta se, että uskotaan kaiken olevan kunnossa, jos asiasta ei puhuta. Olen moneen kertaan kuullut kehotuksen vaieta vääristä asioista ja puhua tulisi kuulemma vain hyvistä asioista. Nyt lähes neljänkymmenen vuoden kokemuksen perusteella ei mikään ole muuttunut paremmaksi tämän utopistisen ajatuksen mukaisesti, päinvastoin! Meidät tuomitaan tekojemme mukaan, ja sanoillamme on merkitystä vain siinä suhteessa, miten me niitä elämässämme noudatamme.

Jos todellisuus nyt rynnii päällemme väistämättömällä voimalla, on pakko asennoitua aivan uudella tavalla. Sen sijaan että olisimme seurakuntaelämässä olleet luomassa keidasta ja toipumispaikkaa kärsiville ihmisille, olemme petojen lailla haavoittaneet jo täysin arpien peittämiä ihmisiä. Onko meissä miestä ja naista tunnustamaan totuus? **Totuus on, että kristillisyys on tuottanut tavattoman määrän rikkinäisiä ihmisiä!** Nekin, jotka eivät ole luoksemme tulleet sisäisesti hajanaisina, me olemme saattaneet henkiseen sekasortoon. Järjetöntä, järjetöntä! Kumpiko? Se että puhumme tällaista, vai se, että tällaista todella on tapahtunut?

Heikot ja väkevät

Seurakunnan tulisi olla heikkojen pakopaikka yksinomaan jo muutaman Herramme lausuman ajatuksen perusteella. Mutta todellisuus tänä päivänä on toisenlainen. Itse kukin haluaa olla voittajien puolella, ja siksi heikkoutta ei enää sallita, vaan jokaisen täytyy näytellä vahvaa. Todella vahvaa ihmistä ei ole olemassakaan! Meillä itsekullakin on vain toisistaan poikkeava kyky peitellä heikkouttamme, niin että vahvimman oloinen ihminen onkin parhain näyttelijä, joka on onnistunut naamioitumaan vahvaksi. Järjetöntä, järjetöntä! Mitä suurinta itsepetosta, kaikkien pettämistä!

Lattiaa kuuraava siivoojanainen siis haluaa hallita omalla tasollaan. Hän joko soimaa työtoverinsa rästin jälkiä tai samassa seurakunnassa käyvää uskonsisartaan. Vessoja laatoittava muurari silmäilee arvosteluvasti jokaista kylpyhuonetta tai pisuaaria, jossa vieraillee tarpeen mukaan, moittien saumojen laatua tai veljensä asennetta sen päivän saarnaan. Toimitusjoh-

taja istuu etupenkissä ja myhäilee arvostavasti papin kiittäessä tätä seurakunnan saamasta lahjoituksesta, mutta kotonaan toivottaa valkokauluksisen sinne minne kuuluukin. Mitä tämä kaikki on muuta kuin vallan harjoittamista, arvoasetelmien luomista, nokkimista, alistamista?

Vallan harjoittamista on siis sielläkin, missä emme ole sitä ennen nähneet tai kuvitelleet olevankaan. Mitä tietää siivoojanainen vallan käytöstä? Voi pyhä yksinkertaisuus! Asiantuntija alallaan! Röpätässänsä miehelleen lattialle unohtuneista alushousuista tai takkuisesta tukasta, harjoittaa hän valtaansa kuin pienen valtakunnan kuningatar! Alamainen on se, joka jää asioiden selvittelyissä toiseksi, alakynteen!

Sain aikanaan olla tuomassa esiin hyviä asioita, jotka toteutettuina olisivat muuttaneet seurakuntia suurella määrällä. Mutta sitä mukaa kuin asiat olin julkittuonut, huomasin niiden alkuperän olevankin kuulijoissani, jotka kaiken esittivät omina ajatuksinaan, moittien minua juuri niistä asioista, joista olivat kokeneet minun puhuneen negatiivisina. Uskomatonta, mutta totta! Taas yksi luonnehäiriöisyyden peruspylväistä: negatiivisten asioiden projisoiminen toiseen ihmiseen, omien vikojen näkeminen lähimmäisessä. Kieltäytyminen omaan sisimpäänsä katsomisesta!

Oikeastaan kaikki se hyvä, mitä vuosikymmenien aikana Jumalan avulla pystyin tarjoamaan kuulijoilleni ja lukijoilleni, on nyt luettu jonkun toisen aikaansaamaksi, ja minut on leimattu kaikella sillä negatiivisuudella, mikä on tehnyt tuhojaan panettelijoissa. En todellisuudessa oikein vieläkään uskalla nähdä koko totuutta tässä asiassa. Itseeni kohdistunut ja vieläkin kohdistuva mainemurha on vertaansa vailla hyvinkin monessa suhteessa. En sano tätä itsesäälistä vaan pelosta, että kaikki tämä tuo tiettyjen ihmisten ylle peruuttamattoman tuomion! Minä en tuomitse ketään, mutta jo luonnon laki on, että kaikki vääräys saa palkkansa, usein jo tämän elämän aikana!

Pitäisikö minun kaikesta huolimatta sanoa jotakin muuta, kuin mikä on totuus? Auttaisiko se meitä tielämme kohti kirkkautta? Tuskin. Eikö totuus ole se, mikä tekee meidät vapaiksi, irrottaa raskaat valheellisuuden kahleet jaloistamme?

Totuus on usein kaikkea muuta kuin miellyttävää. Siksi emme omasta halustamme katselekaan sitä miellämme — muuta kuin muiden ihmisten kohdalla!

Rakkautta ei ole totuudesta vaikeneminen, vaikka se hetkellisesti tuntuisikin oikealta ratkaisulta. Rakkautta on kiinnittää toisen huomio rikkinäiseen autonrenkaaseen, paljaana olevaan sähköjohtoon, katosta roikkuvaan tiiliskiveen, uupumukseen, jota toinen ei itse havaitse. On vain kysymys siitä, miten sen sanomme, julkituomme.

Rakkautta on sekin, jos varoitan erilaisista valheellisista naamioista. Kuinka pelottavaa onkaan se, että joukko ihmisiä lähtee kokouksiin naamio kasvoillaan ja rakkaudelliset eleet vihan peitteinä! Toivotetaan Jumalan siunausta ja halataan lempeästi, irvistäen inhosta sisimmässään. Kiitetään ja kehuaan suulla ja ilmeellä, sydämen huutaessa vihasta!

Rakastan sinua ulkomailla, vihaan kotimaassa! Halaan sinua kokousten väliajalla, panettelen kun olet kauempana! Jumalani, Jumalani, jos tämä on todellista kristillisyyttä, olen mieluummin kuin portto ja publikaani!

Oikeaoppisuuden puolustajat

Mihin pyrin tämän luvun kirjoittamisella? Haluaisin näyttää meille kaikille jotakin sellaista, mitä tuskin olemme tulleet omatoimisesti ajatelleeksi. Olen jo useaan kertaan tuonut julki sen, että olen ollut kristillisen elämän piirissä melkein neljäkymmenen vuoden ajan. On ollut lukuisia asioita, joita en hyvästä tahdostanikaan ole pystynyt mieltämään kristilliseen yhteisöön kuuluvaksi, vaikka niitä minulle on yritetty selvittää ja puolustella. Olemme jo puhuneet toisen ihmisen hallitsemisesta ja vallitsemisesta. Tämä on yksi osa-alue vallankäytön toteuttamisessa.

Alkakaamme aivan viime vuosien tapahtumista, koska ne ovat polttavimmillaan mielessäni juuri nyt.

Pari vuotta sitten koin mahdottomaksi jatkaa siinä hengellisessä työssä ja yhteisössä, josta olin ollut osa yli kolmekymmenen vuoden ajan. Luterilaisilla on Luther, adventisteilla Ellen White, Jehovan todistajilla ja kaikilla muilla omat perustajahahmonsat. Olen kuitenkin kuullut kirkossa hyvin harvoin mainittavan Lutherin nimen, vaikka koko laitos hänen toimintaansa ja opetuksiinsa perustuukin, joskin ehkä nykyään vain nimellisesti. Olen vierailut adventiseurakunnan kokouksissa noin vuoden ajan, ja yhden ainoan kerran olen kuullut mainittavan Ellen Whiten.

On kuitenkin maassamme ryhmiä, joissa uskotaan seurattavan jotakin sellaista, mikä tekee näistä ihmisistä jotakin aivan erikoista juuri tässä ajassa. Hämmentävintä on vain se, etteivät nämä ihmiset juurikaan mainitse Herran Jeesuksen nimeä, vaan puhuvat koko ajan niistä henkilöistä, jotka heille ovat Sanaa julistaneet. Niinpä saattaa jonkin ryhmän vuosijuhla koostua useammasta kokouksesta, joiden aikana luetaan ehkä kaksi tai kolme raamatunlausetta, mutta kaikki muu on heidän korkeasti arvostamansa julistajan lainauksia.

Jonkin ryhmän kokoukset muodostuvat alkukokouksesta, suuresti arvostetun julistajan saarnan kuuntelemisesta nauhalta sekä loppuroukuksesta. Tämä julistaja osaltaan mainitsee jonkun toisen julistajan nimen ja tämän merkityksen joka ikisessä saarnassaan, ja kuulijoille muodostuu vähitellen vaikutelma, ettei mitään todellista voikaan olla ilman tätä julistajaa, sitä, joka mainitaan, ja toisaalta... Eli lopputuloksena on se, että on maassamme ryhmä, joka nyt uskoo tässä maailmassa olevan vain yhden ainoan todellisen sananjulistajan, jolla on oikeus tuoda julki totuus!

Nämä ihmiset vakuuttavat intohimoisesti, että jokaisen muun puhuminen on suorastaan kiellettyä ja vahingollista, samoista asioistakin, koska vääränlainen sanavalinta johtaa väärinkäsityksiin ja koko asian turmeltumiseen. Uskomatonta, käsittämätöntä, koska jopa katolisella kirkollakin on kardinaalinsa, piispan-

sa ja pappinsa, jotka julistavat sen totuuksia yksimielisesti!

Miten ihmiset voivat ajautua tällaisiin näkemyksiin ja ajatuksiin, opetuksiin? Oppi saattaa sinänsä olla aivan totuudellinen, mutta käytännön totuus on tuu sellaisella tavalla, että sen katselemisestakin tulee paha olo!

Tämä on yksi äärilaita, mutta tietynlaista ihmisten korottamista on ollut havaittavissa kautta koko kirkkohistorian, kristillisen maailman laidasta toiseen. Tiettyjen oppien suhteen on vannottu jonkun armoitetun julistajan nimeen, painaen alas jonkun toisen näkemyksiä ja opetuksia. Oikeaoppisuus on ollut tärkeintä, ohitse rakkauden kehotuksienkin.

Ovatko sitten nämä tiettyjen oppien ja julistajien korostajat ja palvojat jossakin määrin parempia ja hurskaampia kuin muut? Ovatko taivaan portit aivan erikoisella tavalla apposen auki juuri heitä varten, erikoisesti kun uskotaan jopa, että suuri edesmennyt julistaja on portilla varmistamassa juuri näiden ihmisten sisäänpääsyn?

Minua tämä kysymys on vaivannut kautta kaikkien vuosikymmenien, koska silmäni ovat olleet avoimina muullekin kuin hurskaalle julistukselle ja oppien korostukselle. Olen pakostakin joutunut kaiken keskellä katsomaan myöskin näiden hurskaiden vaelukseen ja suhtautumiseen kanssamatkaajiin. Ristiriita opetetun ja käytännön elämän välillä on ollut ajoittain murskaavan konkreettinen!

Eräs mielestäni todella viisas sananjulistaja sanoi elämänsä aikana useita kertoja todella sydämelleni jääneen ajatuksen, jota en kyllä yhden ainoankaan opettajan ole kuullut siteeraavan meidän maassamme, siitä huolimatta että tuhansia muita sitaatteja on lausuttu julki korvien puutumukseen asti. ”Parempi olla oikea sydämeltä ja väärä opilta, kuin oikea opilta ja väärä sydämeltä!” Millaisia kristittyjä me oikein olemme tässä ajassa? Olemmeko todellakin niin typeriä ja suorastaan idiootteja, että kuvittelemme Jumalan tulleen kuuroksi ja sokeaksi, niin ettei Hän kuule ja näe muuta kuin sen, minkä täyteen ääneen huudamme suoraan Häntä kohti? Kuinka voimme olla niin naiiveja, ettemme käsitä Hänen kuulevan ajatuksemme kovempina kuin suurimmankaan julistuksemme?

Istuin pari vuotta sitten Tampereella sinisessä bussissa kotimatalla, kun kysymys tältä alueelta oli polttavana mielessäni, ja viimeinkin sain vastauksen siihen, mitä vuosikausia olin pohtinut. Miksi nämä ihmiset sellaisella tavalla... miksi kaikki ihmiset sellaisella tavalla etsivät itselleen jotakuta, johon voisi koko ajan katsoa ja johon voisi vedota kaikilla elämän alueilla? Miksi ihmisillä on sellainen tarve korottaa joku ihminen toisten yläpuolelle, ja henkeen ja vereen puolustaa hänen kunniaansa ja mainettansa, yliveritaisuuttaan muihin nähden? Onko kaikki vain sitä, että halutaan palvoa ihmistä ja etsiä kunniaa vain hänelle?

Tuossa linja-autossa istuessa kaikki selveni minulle kuin salamana kirkkaalta taivaalta! Ei yksikään näistä ihmisistä todellisuudessa etsi kunniaa toiselle

ihmiselle! Ei yksikään arvosta suurta saarnamiestä jonaakin yliveritaisena! Ei yksikään halua olla nöyränä ja alamaisena seuraajana! Oli tyrmistyttävää käsittää tämä todellisuus! Olin etsinyt vastausta oikeasta suunnasta, mutta aivan väärästä kohtaa. Mikä oli avainsana kaikkeen ongelmaan? Se, ettei yksikään näistä ihmisistä todellisuudessa noudata mitään siitä, mitä tuo kulloinenkin julistaja opettaa! Ei yhtäkään positiivista asiaa!

Kuinka ovelan naamion taakse kaikki kätkeytykään, kuin hurskaan sumuverhon taakse! Miten vasta nyt olen kykenevä näkemään tämän kaiken koko laajuudessaan? Sumu on häipynyt silmistäni, ja näen kirkkaasti näennäisen lävitse. Suurin osa rakkaudellisuudesta ja hyvyydestä olikin vain hurskaita eleitä, hetkellisiä ja lyhytaikaisia väläyksiä, jotka olisi tullut nähdä vain sellaisina, mutta kirkkaudellaan ne polttivat hyvältä näyttävän kuvan silmiemme verkkokalvoon, emmekä käsittäneet todellisuuden jatkuvan jonaakin aivan muuna.

Miksi ihmiset korottavat toisia muiden yläpuolelle. Ollakseen alamaisia, nöyriä seuraajia? Höpönlöpöt! Todellisuus on taruakin ihmeellisempi. Koska ihminen pelkää kohdata itsensä juuri sellaisena kuin on, katsoo hän mielellään johonkin sellaiseen, joka näyttää juuri sellaiselta mikä vastaa hänen ihannettaan. Hänen ei tarvitse nähdä todellisuutta tai kokonaisuutta, vaan riittää tietynlaisen illuusion luominen.

Miksi ihminen katsoo mielellään johonkin mielestään vahvaan ihmiseen? Koska haluaa itse olla vahva, peläten heikkoutensa näkyvän. Miksi ihminen valitsee jonkun esikuvaksensa, vaikka ei missään suhteessa halua alistua tämän auktoriteetin alle? Hän pelkää kohdata jokaisen ihmisen edessä olevat kasvukivut, kehittymiseen tarvittavan tuskan ja vaikeuksien kasvattavan vaikutuksen säryt!

Jos ihminen ei halua kohdata todellisuutta, aitoa yksilöllisyyttä niin ihmisten kuin Jumalankin edessä, on hänen turvauduttava tällaiseen petolliseen, valheelliseen ”jumaluuden” luomiseen. Vastuuta ei todellisuudessa voi paeta yksikään ihminen, mutta hän voi pettää itseään ja muita ihmisiä rakentelemalla pilvilinnoja ja kuninkuuksia, joita todellisuudessa ei kuitenkaan ole, vain ”keisarin uusia vaatteita”!

On helppoa vedota päivästä toiseen ja saarnasta toiseen johonkin toiseen ihmiseen ja hänen näkemyksiinsä ja elämäänsä, mutta jos oma elämä jää elämättä ja kaikki henkiseen ja hengelliseen kasvuun auttava jää kokematta, on selvääkin selvempää se, mikä niin suurta murhetta on tuottanut kirjoittajalle.

Olen aina ihmetellyt sitä, että suurin osa tuntemistani ihmisistä, veljistä ja sisarista, on tänä päivänä täsmälleen samanlaisia kuin kymmenen, kaksikymmentä, kolmekymmentä ja neljäkymmentäkin vuotta sitten. Mikään heissä ei ole muuttunut, mitään uutta ei ole tullut, ainoastaan ruumis ikääntynyt ja rypyntynyt, uskonkiikko vain yltenyt.

Henkinen ja hengellinen kasvu on totaalisen riipuvainen eteenpäin kulkemisesta ja kaikesta tiellemme tulevasta, haavoittavastakin. Joka pelkää tehdä virheitä, ei todellisuudessa opi mitään, sillä epäonnis-

tuminen ja virheiden tekeminen on perustavaa laatua oleva tekijä kasvussamme. Virheitä pelkäävä ei todellisuudessa vaella ollenkaan, vaan hän on varmistanut elämänsä onnistumisen linnoittautumalla varmistetuihin aseisiin, käsittämättä kieltäytyneensä elämästä. Hän ei vaella, ei kulje eteenpäin, vaan hän on kuin kuvapatsas ilman henkisyttä.

Meitä ei ole tarkoitettu hurskaiksi kivipaasiksi tai jumalankuviksi, vaan inhimillisiksi, puutteellisiksi, vajavaisiksi, epäonnistuviksi ihmisiksi. Enkelitkin ovat vajavaisia Jumalan silmissä, mutta siitä huolimatta heprealaiskirjeen kirjoittaja toteaa, ettei Hän ota huomaansa enkeleitä, vaan Aabrahamin siemenen. Se, mikä Jumalan silmissä on kallista, on Hänen meihin laittamaa. Se on Hänen täydellisyytensä meissä, vajavaisissa ja puutteellisissa ihmisissä.

Keskuudessamme on ihmisiä, jotka uskovat tulensa täydellisiksi, niin täydellisiksi, että heidän on suorastaan pakko erottautua kaikista muista ihmisistä. Mikähän lienee pääsyy todellisuudessa? Ovatko he niin erinomaisia, että se suorastaan murskaa lähelle tulevat? Jotkut väittävät, että heidän rakkautensa ylittää senkin, mistä Paavali kirjoittaa 1. Kor. 13, vaikka selän takana nyrkkiin puristuneissa käsissä on eri suuruisia kiviä ja suupielet ovat tiukassa vihan virneessä.

Tuskin on yletön hurskaus syynä tähän erottautumiseen ja pelkoon muiden murskautumisesta omaan puutteellisuuteensa – taitaa takana olla pelko oman illuusion paljastumisesta!

Korotetut ihmiset ovatkin jumala-aseman sijasta sijaiskärsijöitä, joiden syytä sitten on kaikki pettymys ja epäonnistuminen sinä hetkenä, kun illuusio särkyy ja katoaa. Korotetut ihmiset ovat elääksensä sen osuuden, mitä itse kukin omassa elämässään kammoaa ja välttelee viimeiseen asti. Minua alkaa kaikki tämä kauhistuttaa, kun se näin selvänä silmiäni eteen asetetaan. Minut valtaa pelko ja kauhistus tämän petoksen edessä!

Jos kristillisuus keskuudessamme on vain sanaheleä ja kylmiä, hetkellisiä halauksia, niin mikä merkitys on elämällemme? Jos meillä ei ole lämmintä syliä ja rakkaudellista, parantavaa, eheyttävää ilmapii-riä, niin olemmeko ollenkaan seurakunta? Emme, toisesta emme!

Armottomuus on totuutemme enemmän kuin rakkaudellisuus!

Mitä nämä ihmiset palvovat ja kunnioittavat? Eivät korottamiaan sankarihahmoja, vaan... ei jää jäljelle muuta mahdollisuutta kuin että **he kaikesta näennäisestä huolimatta kunnioittavat ja palvovat itseään näissä valitsemisissa auktoriteeteissa!** Uskomatonta, mutta ainoa mahdollinen ratkaisu kysymykseemme! Psykopaattista mitä suurimmassa määrin!

Onko tällainen tervettä ja normaaliksi luokiteltavaa? Tiettyyn rajaan asti tavallisten, maallisten ihmisten keskuudessa, sillä me kaikki tavalla tai toisella pakeneimme vastuutamme niin maallisesti kuin hengellisestikin. Mutta hengellisen elämän alueella, äärimmäisyyden vietyä, kohtaamme jälleen kerran yh-

den luonnehäiriöisyyden peruspiirteen: hyvien asioiden projisointi itseensä, huonojen asioiden projisointi toiseen ihmiseen. Eli kaikki hyvä ja hyväksyttävä on omassa itsessä, kaikki väärä ja paheksuttava toisessa ihmisessä!

Sanotaan, ettei kukaan luonnehäiriöinen hyväksy yläpuolelleen minkäänlaista auktoriteettia. Kaikki toisten korottaminen on siis vain silmänlumetta, mitä petollisimman vallankäytön sumuverho! Näennäinen alistuminen ja nöyryys onkin siis vain toisten hallitsemista äärimmäisellä julmuudella!

Me emme ole oppineet katselemaan hengellistä julmuutta oikealla tavalla. Meiltä puuttuu kyky nähdä se tosiasia, että mikä saattaa naurattaa ja huvittaa toista, voi lähimmäisen särkeä totaalisesti.

Minua on suorastaan alkanut raivostuttaa kaikki hengellinen leikittely uskonnollisilla asioilla. Uskovaisuutemme on enemmänkin leikkiä kuin vakavaa elämää. Ihmiset ovat meille kuin leikkikaluja, joille saamme tehdä mitä mieleen juolahtaa. Me kuvittelemme olevamme asetettuja toinen toisemme kasvat- tajiksi, neuvojiksi, tuomareiksi.

On olemassa vain Yksi, joka näkee meidän sydämeemme. Siksi meitä kielletään tuomitsemasta. Me katselemme vain ulkonaisia tekijöitä, joista suuri osa on väärin impulssien esiin kutsumia, väärin tekojemme toisissa aikaansaamia reaktioita. Jumala ar- mahtakoon meitä, että näkisimme sen todellisuuden, että **omat asenteemme, tekomme, vaikuttimemme, suoranaiset yllyttämistemme ovat aikaansaaneet valtaosan niistä negatiivisista asioista, joita näemme toisissa ihmisissä!** Me itse olemme saattaneet lähimmäisemme kiusaukseen, me itse olemme olleet loukkaukseksi niille vähäisille veljille ja sisarille, jotka olemme tuominneet Jumalan Sanan rikkojiksi!

Me olemme kadottaneet uskomme johonkin parempaan, emmekä soisi toiselle sitä, mitä itse emme pysty saavuttamaan. Jälleen yksi luonnehäiriöisyyden piirre! Ei suoda toiselle sitä, mitä itsellä ei ole! Ei kyetä iloitsemaan toisen onnesta tai onnistumisesta, koska me emme ole uskaltaneet elää omaa elämäämme!

Tässä on perusongelmamme. Me emme elä sitä elämää, johon meidät on asetettu harmoniaan muiden kanssa. **Me emme elä elämää, me suoritamme sitä!** Suoritettu elämä on teatteria, vailla todellisuutta, totuutta, luonnehäiriöistä illuusion maailmaa.

Koko maailma on pahan vallassa, todistaa Sana. Tulisiko meidän siksi antaa periksi ja lähteä virran mukana uimaan? Ei todellakaan. Meidän tehtävämme on pitää kiinni siitä, minkä tiedämme hyväksi ja todeksi. Virran mukana ajelehtiva on kieltäytynyt ole- masta yksilö, taistelija. Elämä on loppujen lopuksi jatkuvaa kamppailua olemassaolosta, meidän tulee luottaa Jumalaan, mutta siitä huolimatta jatkaa soutu- mista. Aivan kuten ilman harjoitusta ruumiimme toi- minnat heikentyvät, aivan samoin paikalleen jäämi- nen tai virran mukana ajelehtiminen merkitsee elä- määstä kieltäytymistä. Jatkuvassa levossa oleva ei ym- märtä mitään siitä mielihyvää, mikä seuraa päivit- täisten ponnistelujen jälkeen hiljaisuuden hetkinä.

Me olemme sidottuja tiettyihin elämän lakeihin. Lepoon heittäytyminen merkitsee voimavarojen loppumisesta. Voimamme kasvavat vain eteenpäin kulkeemisessa, itsemme kuluttamisessa niissä asioissa, mitkä palvelevat ihmisyyttä kokonaisuutena, ei vain omalla kohdallamme. ”Joka itsensä lepoon heittää, on kuollut jo eläessään”, sanoo jo kansanviisauskin.

Me emme siis voi antaa muiden elää puolestamme. Kukaan ei voi tehdä sitä. Se on vain illuusiotamme, jonka viimeistään iankaikkisuus paljastaa. Rohkenemmeko odottaa siihen asti? Kukaan viisas ei tee sitä!

Tarve kuulua johonkin

Yksi elämämme perustarpeista on saada olla osa jotakin yhteisöä tai edes pientä joukkoa. Ihmistä ei ole tarkoitettu olemaan yksin. Jo ihmiskunnan alussa Herra totesi, ettei ihmisen ole hyvä olla yksin, ja siksi Hän teki hänelle avun, joka oli sopiva. Mielenkiintoinen sanavalinta. Ei sanota että ihmiselle annettiin seuralainen, vaan apu.

Meillä on siis tarve johonkin sellaiseen, mitä meissä itessämme ei ole, vaikka kuinka ponnistaisimme. Jotkin piirit ihannoivat yksilön asemaa kristillisyydessä siinä määrin, että pitävät pehmoiluna jonkun tarvetta yhdessäoloon. Useampikin henkilö on julkituonut hurskaan ajatuksen, etteivät he tarvitse ketään, vaan yksinäisyys merkitsee lujuttua ja itsenäisyyttä. Sanomattakin on selvää, että tällaisen ihmisen kanssa seururan etsiminen merkitsee mieluummin ongelmia kuin eheytymistä ja kasvamista!

Olemme edellä puhuneet kristillisyydestä, joka tuskin tuottaa yhteenkuulumisen tunnetta rehellisissä ihmisissä. Kuitenkin jos olemme tulleet osalliseksi kristillisiin asioihin, merkitsee se väistämättä tarvetta yhteyden muodostumiseen toisten samanmielisten kanssa. Huomionarvoista on se, että tätä yhteyttä kuvataan Herran ruumiina, jossa jokaisella jäsenellä on oma paikkansa ja asemansa. Itse asiassa yksinäisyyttä ihannoiva ei ole alkuunkaan käsittänyt todellisen uskovaisuuden luonnetta.

Jos ihmiseltä puuttuu tarve yhteiselämään toisten ruumiin jäsenten kanssa, ei hän ilmeisestikään kuulu tähän ruumiiseen niin kauan kuin väärä asenne vallitsee hänen elämässään. Hän on uskovainen, mutta ei sen mukaisesti, mistä Sana puhuu. Koko maailma on täynnä uskovaisia, joiden palvelun kohde vaihtelee rahasta ja omasta hyvinvoinnista mitä erilaisimpien idolien korottamiseen. Olisiko siis aika tarkistaa käsityksiämme elämän tärkeimmistä asioista ja jättää asiaan kuulumaton sinne minne se kuuluukin?

Väärän maailmanvalloitus ei toki merkitse sitä, ettei oikeata enää olisi olemassakaan. Mutta nyt kysytään uskallusta seisoa sen puolesta, mikä on oikeaa. On yksinkertaista kaivaa maahan kuoppa ja pelossa peittää sinne meille uskottu lahja ja tehtävä. Tämä pelko on kuitenkin tuhoisaa pelkoa, joka riistää meiltä kaiken elämän arvoisen, sillä leiviskän maahan kaivaminen merkitsee elämästä kieltäytymistä, koska meille uskottu leiviskä on olennainen osa olevaisuut-

tamme, vaikka olemmekin sen tähän asti nähneet vain jonakin irrallisena tekijänä, jolle meidän on valta tehdä mitä tahdomme.

Kaikki meille uskottu on todellisuudessa työvälinettä sen yhteisön rakentamiseksi, josta jokainen todellinen uskovainen on osa. Meidät on tarkoitettu jatkuvaan elämän virtaan, jatkuvaan pyrkimykseen sen ruumiin rakentamiseen, joka merkitsee meidän hyvinvointiamme tässä elämässä ja tulevan odotuksen toteutumista. Meidät on tarkoitettu Kristuksen ruumiin rakentamiseen, olemaan osa tätä näkymättömiin tekejiin perustuvaa yhteisöä, joka palvelee meidän parhaaksemme. Siksi tavaton kaipaus todelliseen yhteiselämään, yhteyteen toisten kanssa, olemiseen osa kokonaisuutta.

Tässäkin yhteydessä pätee vertaistukitoiminnasamme korostama seikka: meidän ei tarvitse olla missään tekemisissä sellaisten ihmisten ja sellaisen toiminnan kanssa, joka vain vahingoittaa meitä. Meillä on oikeus etsiä sellaisiin olosuhteisiin, jotka palvelevat meidän eheytyksemme ja kasvamisksemme.

Kaikilla niillä negatiivisilla ja suorastaan tuhoavilla voimilla, jotka nyt on hyväksytty osaksi seurakuntaelämää, ei ole mitään tekemistä todellisen seurakunnan kanssa. Jos hyviä ja positiivisia asioita etsimällä joutuu etsimään niissä piireissä, joissa kaiken tulisi olla aivan olennaista ja ilmeistä, joutuu asettamaan kyseenalaiseksi koko kristillisyyden.

Voimmeko toteuttaa yhteydentarpeemme näissä olosuhteissa? Kyllä ja ei. Kohtaamme nyt tilanteen, jossa tarvitsemme rohkeutta päätösten tekoon ja niissä pysymiseen. On varmaankin tullut aika, jossa meidän on annettava kaikelle oikea nimi ja paikka. Mikä ei kuulu seurakuntaan, omaa paikkansa jossakin muualla. Mikä ei palvele meidän parastamme, ei lakkaa olemasta meidän päätöstemme perusteella, mutta meillä on oikeus ottaa etäisyyttä kaikkeen sellaiseen. On tullut aika ottaa todesta se, mitä Sana sanoo: jokainen joka ulkonaisesti on juutalainen, ei ole juutalainen. Usko ei ole joka miehen. Miksi ihmeessä meidän tulisi venyä kaikkeen siihen, mitä meiltä odottavat ne, jotka ovat kuin tärkättyä kangasta? Meitä ei ole tarkoitettu muiden ihmisten uhreiksi ja hyväksi käytettäväksi.

Meillä ei ole ainoastaan oikeus, vaan myöskin velvollisuus yhteyden syntymiseen oikeamielisten kesken. Se merkitsee kaikkien meille suotujen ja uskottujen lahjojen käyttöön ottamista toinen toistemme palvelemiseksi. Silloin kukaan ei jää ilman huolenpitoa ja rakkautta.

Me olemme erehdyttäneet itseämme ja toisiamme uskomalla, että on rakkautta sulkea silmänsä toisen vääryydeltä. Me olemme vaienneet rikkomusten hetkellä, mutta kuitenkin paheksuneet kaikkea jälkikäteen. Me olemme olleet hiljaa silloin kun rakkaus olisi merkinnyt pysähtymistä ja asiaan huomion kiinnittämistä. Miksi on niin vähän häpeämistä kaiken häpeän keskellä? Koska häpeä on peitetty vaikenemiseen!

Minulla on helppo ohje kaiken panettelun lopettamiseksi. Olen siitä puhunut muutaman kanssa, eikä minulle juuri kukaan enää ole toisia moittinut. Mitä siis voimme tehdä?

Jos joku panettelee minulle toista ihmistä, haluan tarkentaa asian vielä kerran ja sanon sitten: ”Veljeni, sisareni, jos sinä todella vakuutat minulle että kaikki kertomasi on totta, niin minä puhun siitä asianomaiselle sekä mahdollisesti muillekin, ja mainitsen ehdottomasti, että sinä olet se henkilö, joka tämän jutun on liikkeelle laittanut!” Uskokaa tai älkää, selvä muutos on nähtävissä, jos tätä ohjetta noudatetaan tiukasti!

Meidän on syytä palauttaa mieliimme, mitä Sana sanoo valehtelijoista. Minulla on suunnitelmissa, heti kun sen toteuttamiseen on mahdollisuus, valmistaa postikortti, jossa lukee mustissa kehyksissä tupakka-varoitusten tyyliin: ”Valehteleminen vaarantaa iankaikkisen elämäsi! Älä sano väärää todistusta lähimmäisestäs!”

Kymmeneen käskyyn sisällytetty varoitus sisältää paljon enemmän kuin mitä helposti tulee ajatelleeksi. Kysymys on väärän kuvan antamisesta toisesta ihmisestä.

Ajattelen sitä mainemurhaa, jota on harjoitettu melko laajoissa piireissä niissä piireissä, joissa itsekin kuljin. Jos kysymys olisi ulkopuolelta tulleesta vaikutuksesta, voitaisiin asia jotenkuten käsittää, mutta kun ns. omat koirat purevat yli kolmenkymmenen vuoden ajan, eikä kukaan ole halukas korjaamaan asiaa tai edes jotenkin puuttumaan siihen, on jossakin vikaa todella pahasti. Jos rakkaus ja hyvyys ovat asioita, joita etsimällä täytyy etsiä, eikä sittenkään löydy, on syyllistytty johonkin kaikki rajat ylittävään. Jos kaikki tämä pitäisi hyväksyä välttämättömänä pahana, ei enää tiedä mitä pitäisi ajatella!

Oikea oppi on humalluttanut lukuisat ihmiset, eikä juuri kenenkään suussa ole sana ”Jeesus”, vaan puhutaan yksinomaan julistajien nimellä. ”Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee!” 2. Tim. 2. Jos on huono omatunto, on vaikea lausua sitä nimeä, jonka tulee olla kaikkien nimien yläpuolella!

Se, mikä ei mahdu Jumalan Sanan asettamiin kehyksiin, ei sinne kuulu eikä sillä ole mitään tekemistä Jumalan kanssa. Kuinka sitten me voisimme hyväksyä sellaisia asioita! Myöskään ei oikea oppi merkitse vielä yhtään mitään, vaikka se olisi kuinka totta sitä julistavan Jumalan kutsuman julistajan suussa. **Sen tulee olla totta myöskin kuulijoiden suussa ja sydämessä, eli sen täytyy olla tullut elämäksi jonka jokainen voi havaita!**

Kaikki oikea ja hyvä ja todellinen, mistä Raamattu puhuu, on yhä vielä tänäänkin totta ja koettavissa. Kun Paavali puhuu pahoista ajoista viimeisinä ihmiskunnan hetkinä, ei se tarkoita sitä, että se vallitsisi myöskin todellisten uskovaisten keskuudessa. Nyt näyttää todellakin siltä, kuin moni uskoisi tulleen ajan, jossa millään ei ole enää väliä. Kun laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus. Lukekaamme tämänkin kohta juuri siten kuin se on kirjoit-

tettu. Tässäkin kohden on jäännös, jonka rakkaus ei ole kylmennyt.

Seurakuntien keskuudessa ihmisten pahoinvointi on paljon yleisempää kuin mitä yleisesti halutaan nähdä ja uskoa. Olemme suhtautuneet melkein leikkisästi Paavalin kehotukseen, että jos toisiamme puremme ja syömme, ei meidän perin juurin tule toisia hävittää. Nyt joudumme pakostakin toteamaan, että jos Paavalilla oli mielessään tämän sanoessaan hiukan huumoriakin, niin tässä suhteessa seurakunta on edistynyt siinä määrin, että on keksinyt keinot toteuttaa kaikki huumoritta ja aivan käytännössä!

Olen useammaltakin piirissämme olleelta halunnut kuulla, mitä positiivista he voivat kertoa keskuudestamme. Herrammehan sanoi selvästi, että hedelmistä me tunnemme ne tapaukset, jotka muuten ovat arvoituksellisia. Aivan kuin puu talvella ja vielä alkukevälläkin on muiden kaltainen, nähdään sen todellinen ominaisuus siinä vaiheessa kun hedelmien aika tulee. Jos nyt yli kolmenkymmenen vuoden ajan olemme nähneet vain huonoa hedelmää, ja yksikään jolle olen kysymyksen hedelmistä esittänyt, ei ole keskuudestamme mitään hyvää löytänyt, niin tulisiko meidän nyt turvautua valheellisiin puolusteluihin?

Miksi olen ajautunut sananpalvelijasta mielenterveysyöhön? Siitä yksinkertaisesta syystä, että keskuudestamme vallinnut väärämielisyys ja toisen alistaminen ja tuomitseminen, syyllistäminen on vain sairastuttanut veljiä ja sisaria. Ollaan syyllistytty aivan pöyryttäviin asioihin, joita vieläkin vähätellään, ikään kuin sulkien silmät ja väittäen ettei näitä asioita ole olemassakaan.

Kukaan ei ole sen sokeampi kuin se, joka sulkee silmänsä ja väittää ettei aurinko paista! Henkinen ja hengellinen kasvu on tehty mahdottomaksi jatkuvalla syyllistämällä ja epäilyksillä. Jos joku on onnistunut nousemaan jonkin verran ylös siitä negatiivisuuden liemestä, joka on pursunnut väärämielisistä ihmisistä, on häntä aivan konkreettisesti painettu takaisin siihen, mistä hän on ponnistellut pois. Uskomatonta, käsittämätöntä! Entistä voimakkaammin nousee esiin ajatus, että on enemmänkin kysymys saatanan synagogasta kuin Jumalan seurakunnasta!

Seuraa sinä Minua!

Miksi Jumala sellaisella tavalla koettelee meitä, ja joskus tuntuu kuin ei mikään elämässämme menisi eteenpäin tahtomallamme tavalla? Kun kerran Hän on kaikkivaltias ja kaikkietävä, niin eikö ole ihmisen kiusaamista kun Hän yhä vain uudelleen testaa meitä ja meidän haluamme seurata Häntä? Kärsivällisyytemme tunnutaan vievän aivan viimeisille rajoille, niin että huokaamme ja huudamme hädässämme. Eikö vähempi riittäisi Jumalalle vakuuttamaan Hänet meidän vilpittömyydestämme?

Kaikki todelliset ystäväni tietävät, kuinka totaalisella tavalla kaikki entinen on viety elämästäni, ja olen joutunut pakostakin hyppäämään tuntemattomaan, ennalta varmistamattomaan, missä vain luotta-

mus johonkin meitä suurempaan tuo vakuuden siitä, ettei putoa syvyyteen.

Olen ihmetellyt sitä, miksi Herra sellaisella tavalla johti monien inhimillisesti ajatellen mutkien kautta, niin että asuin viisi viikkoa asuntovaunussa Helsingin leirintäalueella talviaikaan, sitten asunnossa, joka kerta kaikkiaan oli minulle liian pieni, niin että omiani ja yhdistyksen tavaroita oli usean tuttavan luona. Sitten viimein saan ihastuttavan mummon mökin Riihimäeltä, ja kyselen mielessäni, että eikö olisi ollut selvempää jos yhtä kyytiä olisin Tampereelta muuttanut tähän asuntoon kaikkien tavaroiden kanssa, ilman että ne olivat varastoituina ympäri maamme? Eikö Herra vähemmällä voisi nähdä sydämeni vilpittömyyden?

Tämä on ollut aivan ihastuttavaa heräämisen aikaa, silmien avautumisen aikaa. Irrottautuminen entisestä on ehdoton edellytys jonkin uuden ja todellisemman kokemiseen ja näkemiseen.

Olen suorastaan tyrmistynyt sen johdosta, kuinka paljon tietyt, totutut asiat sitovat meitä ja sulkevat silmämme juuri niiltä asioilta, jotka elämässämme ovat loppujen lopuksi suurimmasta merkityksestä. Me olemme halunneet nähdä monet asiat juuri omalla, totutulla tavallamme, kyselemättä sen enempää jumalallista kuin muutakaan tahtoa.

On hämmästyttävää yhtä äkkiä tajuta, ettei kysymys olekaan siitä, että Herra yhä uudelleen koettelisi meitä, vaan sen sijaan Hän haluaa opettaa meille jotakin uutta itsestensä, ja ennen kaikkea meistä itsestämme! Se, mitä olemme pitäneet koettelemuksena ja jopa Jumalan tuomiona, onkin vain ollut meidän parhaaksemme, meidän opetukseksemme, että oppisimme tietämään mitä ja kuka todella olemme! Kuinka erilaiselta näyttääkään kaikki elämässämme tämän tajuamisen jälkeen! Jumalamme kyllä tietää kuka ja mitä me olemme, mutta itse emme ole vielä sitä tietäneet, ja siksi meidät on niin helppo ollut viedä teille joille emme todellisuudessa kuulu ollenkaan! Me olemme olleet uhreja niin monessa merkityksessä, että tekee oikein kipeää ajatella sitä!

Luonnehäiriöisyys valtaa alaa yhä enemmän, ja sen perustekijä on toisen ihmisen hyväksikäyttö, alistaminen, kohtuuton vallankäyttö, syyllistäminen. Kaikki tuttuakin tutumpia asioita ns. seurakuntaelämästä kaikkialla. Kuitenkin alkuperäinen Jumalan Sanoma meille on jotakin aivan muuta. Meitä ei ole tarkoitettu kenenkään ihmisen orjaksi tai hyväksikäyttämäksi, vaan meidän ensisijainen tehtävämme on elää tämä elämä sellaisella tavalla, että Luojamme voi käyttää meitä siihen elämään, joka on tarkoitettu kaikkien hyväksi. Suuri osa koettelemuksistamme ja tuskistamme on jossakin määrin ollut aivan turhaa ja tarpeetonta, koska Herrallamme ei todellisuudessa ole mitään tekemistä niiden kanssa. Vilpilliset ihmiset vain ovat saaneet meidät uskomaan itsestämme asioita, jotka aivan käytännössä ovat noissa syyttävien sormien takana olevissa persoonissa.

Olen näiden viimeisten vuosien aikana ihmetellyt sitä, kuinka minä sellaisessa määrin voin olla maamme mittapuihin nähden niinkin eturivin asiantuntija

psykopatian, eli luonnehäiriön alalla. Miksi sellaisessa määrin olen kiinnostunut näistä asioista? Eihän niiden tulisi kuulua uskovaiselle sananjulistajalle, joka tosin tällä hetkellä on katsottu täysin kykenemättömäksi tekemään yhtään mitään?

Juuret näille asioille ovat todella kaukana ja syvällä, pitkän taipaleen varrella. Korostan yhä uudelleen sitä, ettei kaikki luonnehäiriöiseltä näyttävä ole suoranaisesti luonnehäiriötä, mutta käytännössä suuri määrä täysin psykoottisia ihmisiä on saanut käsittämättömässä määrin valtaa seurakunnallisessakin elämässä. Kaikkien sopimattomasti käyttäytyvien ei tarvitse olla luonnehäiriöisiä, mutta vain yksikin todella sairas ihminen sairastuttaa kaiken ympärillään olevan, niin että itsestään riippumattomista tekijöistä johtuen aivan normaalikin ihminen voi käyttäytyä luonnehäiriöisesti, yksinomaan yllensä tulleen, kestäättömän paineen johdosta.

Luonnehäiriöisyys on siis ihmisen persoonallisuuden alueella olevaa, normaalista käytöksestä poikkeavaa toimintaa. Olemme jo täysin tyrmänneet ajatuksen, että meissä jokaisessa olisi luonnehäiriöisyyden piirteitä. Tällainen käsite vääristää todellisuuden. Luonnehäiriöisyydessä jokaisessa meissä olevat, negatiiviset ja osittain hyväksyttävätkin piirteet ovat saaneet luonnottomat mittasuhteet. Mikä tahansa kohtuuttomuus on sairaalloista, vaikka se tietystä määrin olisi normaalia. Kaikki tiedämme kaurapuuron terveellisuuden, ja itsekin nautin sitä joka aamu lautasehdollisen. Mutta jos alkaisin ajatella, ettei maailmassa ole mitään sen parempaa kuin kaurapuuro, ja söisin vain sitä päivästä ja kuukaudesta toiseen, pitäisi tämän sekavankin maailman keskellä jokainen minua outona, sairaana, hullunakin.

Niinpä hyvin suuressa määrin me kaikki olemme väärän kohtelun uhreja. Me olemme ainakin jossakin määrin käsittäneet keitä ja mitä olemme, mutta uskonnollisuuden varjolla meitä on haluttu muokata kaikkien mahdollisten ja mahdottomien ajatusten ja näkemysten kannattajiksi, ohitse terveen harkinnan ja ajattelun. Uskonnollisuus on aivan käsittämätön voima väärissä käsissä. Me olemme aina kuvitelleet kaiken väärän olevan jossakin muualla, kaukorannan takana, tai viereisessä seurakunnassa tai ryhmittymässä. Väärä on kuitenkin paljon lähempänä kuin olemme uskaltaneet ajatellakaan!

Me toki olemme itsekin syyllisiä kaikkeen kokemaamme, mutta on valtava määrä asioita, jotka on ripustettu yllemme ja taaksemme ilman omaa vaikutustamme ja tahtoaamme. Kun sitten olemme rimpuilleet irti näistä valjaista ja kuormista, on meille hurskaasti luettu tiettyjä sanankohtia ja laulettu korvaamme kärsimyksen kirkastavaa vaikutusta. Kummallista kyllä näitä lauluja laulavat eivät itse kulje kumarina raskaiden lastien alla, vaan laulavat todellisuudessa aina jonkun toisen kärsimyksestä, mahdollisesti itsensä aiheuttamasta!

Nyt on viimeinen aika rohkaista itsemme uskomaan kaiken näkemämme todellisuus, eli että laittoisuus on todella päässyt valtaan ja useimpien rakkaus kylmennyt. Rakkautta ei ole se, mikä meitä rikkoo ja

haavoittaa. Rakkautta ei ole se, jos ihmiset meitä koettelevat ja testaavat ja tuomitsevat. Rakkautta ei ole se, että Sanan pajavasara kädessä rikotaan hauraita ruukkuja ikään kuin Jumalan käsikassarana. On yksinomaan Luojamme käsissä oikeanlainen rikkominen, mistä myöskin voi seurata korjaantuminen ja eheytyminen.

Ihminen on omaksunut tässä ajassa itselleen paljon sellaista, mikä hengellisellä rintamalla ei ollenkaan kuulu hänelle. Aikanaan paholainen tarjosi Herrallemme kaikkia maailman valtakuntia. Tiedämme Herran kieltäytyneen, mutta nyt Hänen seuraajansa ovat korjanneet asian ja kumartuneet vihollisen eteen, saavuttaen jotakin sellaista, mistä kaikki jumalallinen kieltäytyisi ensi tilassa. Seurakunta on vastaanottanut kirkkautensa ja kunniansa jo tässä ajassa, käsittämättä sen merkitsevän tulevan kunnian menettämistä! Todellinen tie voittoon ja kirkkauteen kulkee yhä edelleen nöyryyden hengessä.

Kaikki meitä sortava ja vahingoittava on puettu aivan käsittämättömällä ja hämäävällä tavalla mitä suurimpaan ja pettävimpään nöyryyteen ja rakkaudellisuuteen. ”Älköön teiltä riistäkö voittopalkintoanne kukaan, joka on mieltynyt nöyryyteen ja enkelien palvelemiseen ja pöyhkeilee näyistään ja on lihallisen mielensä turhaan paisuttama eikä pitäydy häneen, joka on pää... Tällä kaikella tosin on viisauden maine itsevalitun jumalanpalveluksen ja nöyryyden vuoksi ja sentähden, ettei se ruumista säästä; mutta se on ilman mitään arvoa, ja se tapahtuu lihan tyydyttämiseksi.” (Kol. 2).

Minä itse olen aina nähnyt tämän vain itse kunkin omana jumalanpalvelustapana, mutta nyt ovat silmäni avautuneet näkemään tässäkin kohden mitä suurimman petoksen, ei ainoastaan ihmistä itseään kohtaan, vaan meitä kaikkia kohtaan. Tämä ei ole vain tiettyjen ihmisten valinta omaa elämäänsä varten, vaan siinä on mitä suurimmassa määrin hallintakeino toisten alistamiseksi.

On aivan uskomatonta se eksytys, johon niin monet ovat ajautuneet sulkiessaan silmänsä kaikelta inhimilliseltä kärsimykseltä, tai kulkiessaan kuin entisten aikojen hevokset vaukkoontumisen estävät laput silmien ympärillä, niin että on mahdollista nähdä vain rajoitetulle alueelle suoraan edessä.

Jonkun mielestä uskovaisen tulee kulkea vain suoraan ja nähdä vain edessä oleva, halleluja, halleluja! Paradoksaalisesti tämä on tottakin, mutta vain tietyn edellytyksin. Jos uskovainen todella kulkee taivaallisella, jumalanlapsen tiellä, on hyvä jos näkee suoraan eteenpäin. Kaikella ympärillämme tapahtuvalla ei ole niin suurta merkitystä – tietystä määrin. Mutta jos ihminen kulkeekin omaa tietään silmälapujen kanssa, ei voida ajatella mitään murheellisempaa! Tässäkin kohden tietynlainen sairastuminen on vallannut monen moninaiset uskovaiset. Sanojen ja todellisuuden merkitys on vääristynyt, eikä yhteistä kieltä voi löytyä, koska asiat käsitetään aivan eri tavalla. Tämä on yksi luonnehäiriöisyyden peruspiirteistä. Tavallaan puhutaan samoista hengellisistä

asioista, mutta sanojen ja käsitteiden ymmärtäminen ovat avaruuksien päässä toisistaan!

Miksi meitä kuljetetaan niin nöyriä teitä pitkin? Jotta todella eläisimme elämääme jumalallisten sanojen ja käsitteiden mukaan, ei omiemme. Tässäkin kohtaa pätee se, mitä olemme useampaan kertaan todenneet: monet eivät elä uskovaisen elämää, vaan suorittavat sitä. Heidän koko mielenkiintonsa on keskittynyt tietynlaiseen noudattamiseen, toteuttamiseen, suorittamiseen, niin ettei voimia riitä enää järkevään, jumalalliseen ajatteluun. Siksi olemme ajautuneet hyvin suuressa määrin jesuiittamaisille teille, joilla tarkeitus pyhittää keinot.

Jos nyt kuljemme pettymyksestä toiseen, nöyryytyksestä toiseen, merkitsee se sitä, että Herramme ja Luojamme haluaa pysäyttää meidät näkemään Hänen todellinen tarkoituksensa ja tiensä meitä varten. Ikävä todellisuus tässä elämässä on, että suurimman osan oikeista asioista me opimme erehdysten kautta, niin nöyryyttävää kuin se onkin! Ei mikään ole sen surullisempaa kuin suorastaan luonnehäiriöinen tie, jolla ihminen selittää epäonnistumisensa ja virheensä valheellisella tavalla, tehden saman virheen yhä uudelleen ja uudelleen, kunnes uskoo se olevan oikein. Siksi tänä päivänä oikea selitetään vääräksi ja väärä oikeaksi. Kun saman virheen tekee kyllin usein, se ei enää tunnutkaan virheeltä!

Minulla on hyviä uutisia meille kaikille. Me olemme yhä vielä Herramme kädessä, sen osoittaa kaikki rakkaudellisuus, jota Hän osoittaa meitä kohtaan. Me olemme vain oppineet katselemaan vääriä asioita, ympäristömme antaman esikuvan mukaisesti. Todellinen tie ja totuus ovat silmiemme edessä, on vain poistettava suurella rohkeudella kaikki sellainen, mikä estää taivaallisen näyn kirkkaana loistamisen.

Itse teen saman virheen toistamiseen. Henki sisimmässäni vakuuttaa minut totuudesta ja tieni peruspiirteistä, mutta sitten teen sen, mikä vie kokemani ilon ja turvan. Minä odotan, että joku lähimmäiseni vahvistaisi näkemykseni ja kokemani oikeaksi antamalla kiittävän tai hyväksyvän lausuman! Voi meitä typeryyksiä, maailmankaikkeuden suurimpia tomppelaita! Olisiko kaikki todella kiinni ihmisten mielipiteistä, ennen kaikkea tässä niin vääristyneessä ja kieroutuneessa maailmanajassa?

Me olemme eläneet aivan liian omavoimaisesti menneet vuodet ja vuosikymmenet, ja kun nyt taivaallinen Luojamme valtavassa rakkaudessaan irrottaa meitä kaikesta inhimillisestä tuesta, me olemme kauhuissamme. Tietynlainen pelon tunne on luonnollinen reaktio, mutta vain tuntemattomaan astumalla ja myrskyisät meret ylittämällä me voimme saavuttaa todellisen luottamuksen siihen, ettei elämämme ole omissa käsissämme, vaan meitä kannattavat iankaikiset käsivarret silloinkin, kun vähiten sen tunteillamme voimme kokea!

Kuka voisi tässä nykyisessä ajassa kokea turvallisuutta ja hyvyyttä jossakin sellaisessa, mikä palvelee vain meidän nujertamisksemme? Me itse teemme suuren määrän valintoja, ja valitamme sitten Herralle kaikkea kokemaamme. Aivan inhimillisessä elämäs-

sä me noudatamme selvää, terveen järjen sanelemaa käytöstapaa. Me pyrimme suojelemaan itseämme ja elämäämme, läheisiämmekin kaikelta pahalta. Mutta sitten kun tietyt asiat puetaan uskonnollisuuden ja hurskauden verhoon, näytämme antavan täydellisen vallan tekijöille, jotka on tarkoitettu vain tuhoamisksemme. Me kärsimme ja kärsimme kirkkaamman kruunun toivossa — kärsimyksiä, jotka terveellä hengellisellä järjellä voisimme toivottaa sinne minne ne kuuluvatkin!

Kun silmät avautuvat ja jumalallinen mieli saa vallata alaa, huomaa oman järjettömyyden ja väärän alistumisen halun. Olen joutunut yhä uudelleen ja uudelleen toistamaan etenkin mielenterveystyössäni sitä seikkaa, että meillä on oikeus kieltäytyä kaikista sellaisista ihmissuhteista, jotka vain vahingoittavat meitä. Yksikään todellinen uskovainen ei vahingoita meitä, koska on lukenut Jumalan Sanasta: ”Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa!”, ja se on tullut osaksi hänen todellista olemustansa, jumalelämää.

Kun todellinen elämän eläminen on muodostunut elämän suorittamiseksi, on siitä seurauksena valtava määrä negatiivista energiaa, minkä voimanlähteeksi on tullut sen alkuperäinen luoja. Me olemme todella huonossa tilassa, kun emme enää erota Herraa ja sielunvihollista toisistaan. Jos maailmallinen ihminen kantaa lajinsa mukaisesti huonoa hedelmää, on se luonnollista ja odotettavaa, mutta jos uskovaisen nimellä kulkevan tietä reunustavat lyödyt, alas painetut, haavoitetut ystävät, on suorastaan järjetöntä pyrkiä edes pienimmässä määrin etsimään asialle selitystä ja hyväksyntää. Me tosin olemme hedelmistään tunnistaneet suuren määrän ihmisiä, mutta siitä huolimatta annamme heidän hallita ja johtaa itseämme! Järjetöntä, järjetöntä! Silloin on aivan turha itkeä ja valittaa Herran edessä kurjuuttamme, kun Hän joutuu sanomaan meille: ”Miksi te turhaan huudatte Minulle Herra Herra, ettekä tee sitä mitä Minä olen teille sanonut!”

Viime vuosikymmenien aikana on keskuudessamme kuulunut kehotus irrottautua kaikesta väärästä ja lähteä ulkopuolelle leirin. Tämä on ensi kädessä ymmärretty kehotukseksi erota kaikista kirkkokunnista omaksi, kaiken ulkopuolella olevaksi uudeksi ja erottautuneeksi ryhmäksi. Nyt todellisuus huutaa kuitenkin korvia ja sydäntä särkevällä tavalla: ulkopuolella olevat ovat paljon pahempia kuin sisäpuolelle jääneet! Kysymys ei sittenkään ole niinkään jostakin pois lähtemisestä, kuin erottautumisesta kaikesta väärästä. Kutsun tarkoitus ei toki ole ollut muodostaa jokin rosvojoukko, jonka keskuudessa vallitsee vahvimman laki, eikä mitään todellista yksimielisyyttä ole kuin vain pelosta tulla teilaetuksi tai tuomituksi. Ulkopuolelle on helppo siirtyä siitä yksinkertaisesta syystä, että siellä eivät näytä sitovat mitkään lait tai säännöt!

Sama asia voidaan siis ymmärtää täysin eri tavalla. Kun suuri joukko on eronnut kirkosta ja eri yhteisöistä uskossa, että tämä teko tekee heistä jotakin erikoista Jumalan silmissä, on suuri joukko silti jäänyt entisiin piireihinsä sisimmän huutaessa Jumalan apua

vallitsevaan tilanteeseen. Kummat siis ovat Jumalan silmissä arvokkaampia?

Tiedämme ilman mitään suurempia selityksiä, että Herra näkee meidän sydämeemme ja tuomitsee meidät sen mukaisesti. Jokin ulkonainen erottautuminen ei siis Hänen silmissään merkitse mitään hyvää, jos sanat ja teot ovat totaalisisä ristiriidassa keskenään. Tarkoitus ei siis loppujen lopuksi olekaan muista ihmisistä erottautumisesta, vaan oikeasta sydämen asenteesta!

Hiljattain kuulin eräässä ohjelmassa ajatuksen, ettei meidän tule hajottaa enempää kuin mitä pystymme korjaamaan. Menneiden aikojen kuluessa on ollut lukemattomia julistajia, jotka sanojensa mukaan ovat hajottaneet kaikkea mahdollista väärää parhaansa mukaisesti. ”Tämä oppi ja tämä sanoma on hajottava maahan kaikki muut kirkkokunnat ja uskovaisten ryhmät!” Mitä järkeä on jatkuvassa ja tolkuttamisessa hävittämisessä, jos mitään uutta ja todellista ei tule tilalle, edes julistajan elämässä? Ja miten voidaan olla varmoja siitä, että on hajotettu vain sellaista, minkä Jumala haluaa hajotetuksi tulevan? Eikö todellisuus kerro meille vasten kasvoja sen, että uskoessamme hajottavamme järjestelmiä ja pahoja asioita, olemmekin hajottaneet Jumalalle rakkaita ihmisiä ja sieluja?

Totuus on tekevä teidät vapaaksi! Ei hajottaminen, ei tuhoaminen! Vaikka olemme varmoja siitä, että olemme järjen päätelmien maahan hajottajia, olemmekin useimmiten typeryksiä, mielenvikaisia, jotka eivät tiedä mihin miekkansa tai pajavasarasensa iskevät. Vain hullut kävelevät rautakengin siellä, minne enkelitkin epäröivät astua!

Me elämme niin petollisessa maailmassa, että on luonnollista tehdä väärä valintoja, eikä meidän tule tuomita itseämme liian rankasti. Vihollinen lähestyy meitä usein niin kavalasti, että sitä on suorastaan mahdoton heti havaita. Hän lähestyy meitä valkeuden enkelinä. Kerron erään esimerkin kuvitteellisena, mutta tosiasioihin perustuvana.

Eräs pieni yhteisö kaipasi uudistumista. Puuttui kuitenkin henkilö, joka olisi voinut palvella sanassa. Kun sitten eräässä vaiheessa yksi särjetty sielu johdattui heidän keskuuteensa, huomattiin tällä olevan puhujanlahjat. Särkynyt sydän teki hyvän vaikutuksen läsnäoleviin, ja jonkun mielestä ei näin hyviä kouksia ollut vielä koskaan ollut. Särkynyt sydän! Mitä tämä meissä herättää, aikaansaa sisimmässämme? Luonnollisestikin herkkiä tunteita, halua päästä lähemmäksi Herraa! Hyvä! Sitä sen tuleekin tehdä. Mutta sitä se ei tee kaikissa.

Joukossa oli yksi vaatimattoman oloinen, nöyryyteen aivan ulkonaisestikin puettu veli, joka uskoi itsellään olevan profeetan lahjan, tai jotakin sinne päin. Jossakin vaiheessa tämä henkilö uskoutui ajatellulle julistajallekin kertoen kuulevansa Herran korvin kuultavan äänen lähes päivittäin. Ajatuksen kuullut oli rikkinäinen ihminen, vielä kaivaten eheyttämistään. Jos joku sellaista väitti, ei sitä ensi tilassa tullut epäillä, etenkin kun monet asiat tuntuivat toteutuvan hänen ”profetoidensa” mukaisesti.

Perustavaa laatua oleva ajatus oli alun pitäen veljellinen rakkaus, joka nyt oli julki tulemassa tässä pienessä joukossa. Pyhä Henki olisi nyt viimeinkin tekevä jotakin todellista, ainutlaatuista. Kokoukset olivat palavia, ja ihmisiä tuli yhä enemmän. Rakkaus, rakkaus oli se, mitä korostettiin erikoisella tavalla, toisen hyväksyminen sellaisena kuin oli. Olihan Jumala näkevä kaiken ja pitävä huolen jokaisesta.

Saarnamiehellä ei ollut kunnan kulkuvälinettä, ja profeetta näki oikeaksi hankkia tälle siisti ja käyttökelpoinen auto. Tämä ei millään tavalla velvoittaisi mihinkään, se vakuutettiin suorastaan typerynteelle saajalle.

Alkoi eräänlainen herätystä ennakoiva jakso, jolloin väkijoukko lisääntyi ja salia laajennettiin ja paranneltiin entisestään. Kaikki entinen tavara hävitettiin tarpeettomana, sellainenkin, mikä olisi voitu varastoida jonnekin herätyksen mahdollisesti hiipuessa.

Tuli aivan rakkaudellisesti ja jumalallisia asioita korostaen sääntö toisensa perään. Mitään ei tullut nauhoittaa, osalliseksi haluavan oli tultava paikalle vaikka toiselta puolelta maata. Herran Henki kuulema vaikutti aivan erikoisella tavalla.

Kaikki olisi mennyt hyvin, mutta tuli tilanne, jossa todella kärsivä ihminen oli avun tarpeessa. Profeetta olikin nyt asioiden selvittäjä, ja ratkaisi asian omalla, erikoisella tavallaan. Saarnamies oli luullut jo kaiken kokeneensa ja nähneensä, mutta nyt hän joutui toteamaan, että jokin oli perusteellisesti vialla; kaikkein hulluin oli häneltä vielä kuulematta ja näkemättä!

On kauhistuttavaa todeta, että kaiken rakkaudellisuuden varjolla oli profeetta kaikessa nöyryydessään uskonut olevansa jumalan ääni koko joukolle, jopa saarnaajallekin siinä määrin, että tällä ei ollutkaan omaa elämää, omaa persoonallisuutta, vaan ”profeetta” olisi tämän puhujan Jumalan ääni.

Kun välit menevät poikki, vaikeudet tulevat, katoaa veljellinen rakkaus yhtä todellisesti kuin sitä oli ollutkin. Eli sitä ei todellisuudessa ollut ollenkaan, vaan kaiken takana oli jälleen kerran keino hallita toista ja toisia ihmisiä. Kulkuneuvokin tuli kalliiksi, kun sen sijaan otettiin omistukseen suuri määrä sel-laista, mikä ei itselle ollenkaan kuulunut. Mutta kun joku ei ymmärrä rakkautta ja veljellisyyttä, saa hän tehdä mitä haluaa!

Tämä ”profeetta” vakuutti koko ajan, ettei ole profeetta, mutta käyttäytyi koko ajan sen mukaisesti kuin tietäisi paljon salattuja asioita. Hän hallitsi täydellisesti ja näkymättömästi, ollen ”vain jotakin sel-laista, mitä Herra haluaa.”

Kautta aikojen on kaikki vastaava ohitettu huomautuksella, ettei ketään tule masentaa, sillä onhan kysymys rakkaista veljistä ja sisarista. Olen tänä päivänä täysin vakuuttunut siitä, että tämä ”rakkaudellisuus” on tullut suurimmaksi mahdolliseksi kiroukseksi seurakuntien keskuudessa. Ei ole nuhdeltu ja ojen-nettu niitä, jotka sitä todella olisivat tarvinneet, vaan on julistettu tuomiota haavoittuneiden ja rikkiäisten sielujen ylle.

Nämä ”profeetat” ovat poikkeuksetta omalta osaltaan rikkiäisiä sieluja, jotka eivät milloinkaan ole selvittäneet omia asioitaan, vaan ainoastaan toisten asioita. He eivät milloinkaan ole todella päässeet tuntemaan omaa itseään, vaan ovat ”profeetallisuuteensa” paenneet omia ongelmiaan. En tarkoita sitä, etteivät he olisi selvittäneet syntejään ja rikkomuksiaan. He ovat tehneet sitä liiaksikin, joskin väriiden asioiden kohdalla. He ovat itsetuntoisessa vilpittömyydessään pyrkineet täydellisyyteen. Heillä ei ole salattuja syntejä sanan varsinaisessa merkityksessä, mutta he eivät ole rohjenneet kohdata omaa itseään, omia kasvukipujaan ja tuskiaan. Siksi heistä on tullut elämän suorittajia, ei sen eläjiä.

Surullista, todella surullista! Joudumme jälleen kerran kysymään, että jos he ylipäätään ovat uudestisyntyneitä ihmisiä, niin mikä tai mikä osa heistä on uudestisyntynyt, sillä olematon persoonahan ei voi uudestisyntyä! Siksi on ensiarvoisen tärkeää seurakunnallisessa työssä auttaa ihmistä ensin ihmisenä, jotta tämä todella tietää mihin on astumassa, mitä on tekemässä. Kuinka monia puoliksi syntyneitä ihmisiä harhaileekaan uskonnollisuuden maailmassa ilman todellista päämäärää ja tarkoitusta! On jo melkein liian myöhäistä herätä näkemään niiden virheiden katastrofaalisuus, mitä olemme tehneet naiivisuudessamme ja herkkäuskoisuudessamme.

On aika korjata se mikä korjattavissa on, eikä kenelläkään ole enää aikaa riittäisyyksiin tai erimielisyyksiin. Se mikä on sydämessä, on tärkeintä ja ehdoton edellytys Jumalan silmissä. Elämme ajassa, jossa portot ja publikaanitkin menevät ennen meitä Jumalan valtakuntaan. Ne jotka olivat kutsutut, eivät olleet arvollisia, ja liian moni uskoo olevansa valittu, vaikka vaeltaakin itsekkyyden ja narsismin kirouksen alla. Meidän tehtävämme ei ole tuomita, mutta kylläkin varottaa.

IHMINEN TAVATTAVISSA ry

PL 15

11101 RIIHIMÄKI

Oikovedos osasta kirjaa.

Kaikki oikeudet pidätetään Copyright Markku

Vuori 2004.